वतीः' बहुवत्सोपेताः, 'पुरुरूपाः' श्वेतकृष्णादिरूपेण बहुरूपाः, 'स्युः' भवेयुः, 'उषसः' उषः कालात्, 'पूर्व्वीः' परासु रात्रिषु, 'इन्द्राय' इन्द्रार्थं, सान्नाय्यमासिरं च 'दुहानाः', तिष्ठन्तु॥

अथ द्वितीयामाह। "इन्द्रो यज्वने पृणते च शिक्षति। उपेद्ददाति न स्वं मुषायति। भूयो भूयो रयिमिदस्य वर्द्धयन्। अभिन्ने खिल्ले निदधाति देवयुं" इति। योऽयं 'यज्वा' यागानुष्ठायी, यश्च 'पृणन्' यागकाले हविः पूरयन् वर्त्तते, अथवा गां ददाति, तयोरुभयोरर्थे 'इन्द्रः', 'शिक्षति' फलं ददाति, 'उपेत्' पुनरपि ददाति, 'स्वं' आत्मानं, 'न मुषायति' न मुष्णायति, यजमानं प्रति भूयो भूयो ददानोऽपि कदाचिदपि न तिरोभवतीत्यर्थः। 'अस्य' यजमानस्य, 'भूयो भूयः' पौनःपुन्येन, 'रयिमित्' धनमेव, 'वर्धयन्', 'देवयुं' देवामात्मन इच्छन्तं यजमानं, 'अभिन्ने' स्वनिवासस्थानेन भेदरहिते, 'खिल्ले' खिलीभूते, यागरहितैरगम्ये, 'निदधाति' स्थापयति, स्वकीयलोक एव तं गमयतीत्यर्थः॥

अथ तृतीयायाश्चतुर्थ्याः प्रतीके दर्शयति। "न तानश्नन्ति न ता अर्वा" [११] इति। 'न तानश्नन्ति न दभाति तस्करः' इति तृतीया। 'न ता अर्वा रेणुककाटः' इति चतुर्थी। एतच्चोभयमुत नः प्रियेत्यत्र व्याख्यातं॥

अथ पञ्चमीमाह। "गावो भगो गाव इन्द्रो मे अच्छात् गावः सोमस्य प्रथमस्य भक्षः। इमा या गावः सजनास इन्द्रः। इच्छामीद्धृदा मनसा चिदिन्द्रं" इति। याः 'गावः' ताः 'भगः'